

Prvá kapitola

Nastalo ráno po otcovom debute v úlohe Dolly Partonovej. Kaviareň sa otvorila, ako keby sa nič nestalo, ako keby sa nič nezmenilo. Lenže zmenilo sa všetko. Napriek tomu, že Lia mala poriadnu opicu, bola v kuchyni a varila polievku. Predchádzajúci večer som jej navrhla, aby prišla do práce a skúsila niečo uvariť, aby zistila, či je varenie naozaj jej životný sen. Myslela som, že na to zabudne, ale bola tu, pila kolu z plechovky a zúrivo krájala zeleninu, ako keby vystupovala v nejakej kuchárskej šou. Otec v skleníku robil rozhovor s Robinom Barke-rom, mladým novinárom z *Derbysbirskej polnice*. Mama držala na kolenách Arla, ktorý sa hral s drevenými vareškami, a pritom sa rozprávala

s Nonnou o univerzite tretieho veku a všetkých ich úžasných výletoch. Nonna, ako sa zdalo, bola odhodlaná čo najskôr začať nový život plný oddychu.

Ja som sa teda stala manažérkou Kaviarničky pod citrónovníkom.

„Jednu kanvicu čaju a dva karamelové zákusky,“ povedala som a podala ponad pult tácku pánovi Beecherovi, školníkovi, ktorý sem prišiel spolu so Stanleyom lúštiť krížovky.

„Stále si tu?“ pozrel na mňa spod hustého obočia. „Myslel som si, že už budeš dávno niekde v meste.“

„A toto všetko tu mám nechať?“

Kývla som hlavou cez okno z kaviarne. Až po potok sa táhal zelený breh a na ňom kvitli žlté prvosienky. Skupina detí sa špliechala vodou. Za krčmou sa týčila kostolná veža a v diaľke zelené a hnedé kopce okresu Peak. V ostrom kontraste s nimi bolo modré bezoblačné nebo.

Predstavila som si mesto a v ňom rôzne kancelárie, aj spoločnosť HitSquad.

„Dobre,“ ozval sa chrapľavo školník a hodil libru do nádoby s nápisom Prepitné. „Daj si na mňa jeden čaj.“

„Ďakujem, pán Beecher,“ usmiala som sa. „Dám si radšej silné espresso. Včera v noci som veľa nenaspala.“

Celú noc som sa prehadzovala v posteli, zaspávala a znova sa prebúdzala, premýšľala som o dvoch pracovných ponukách, ktoré som dostala včera. Okolo piatej ráno som sa konečne rozhodla. Dala som si silnú kávu a napísala som pánovi Finneganovi z HitSquad druhú esemesku, kde som sa mu ospravedlnila a vysvetlila, že napriek tomu, že som včera tú prácu prijala, napokon ju musím odmietnuť. Okrem toho som napísala e-mail Michaelovi, poďakovala som sa mu a vyjadrila ľútosť, ale rozhodla som sa, že momentálne najradšej chcem zostať v kaviarni.

Zhlboka som sa nadýchla a vychutnávala si šumenie vravy. V piatok bolo vždy v kaviarni najviac ľudí a okrem toho boli veľkonočné prázdniny, takže zvonček nad dverami stále cinkal, ohlasujúc nových zákazníkov.

Otec a mladý novinár v skleníku vstali a podali si ruky.

„Milý chlap,“ povedal otec, keď sa novinár vzdialil. „Tuším si dám silný čaj, aby som oslávil svojich päť minút slávy.“

Postavila som mu ho na pult a vtom mu zazvonil mobil.

„To bude z Vegas,“ uškrnula sa Juliet a hodila do mixéra banán. „Opýtajú sa, či v lete nevystúpíte v Cisárskom paláci.“

Otcovi zasvietili oči a Juliet sa obrátila k mixéru. Otec si šiel pohľadať nejaké pokojnejšie miesto na rozhovor.

„Nič z toho nebude,“ povedal, keď sa o dve minúty vrátil. Strčil si mobil do vrečka a vytiahol z papierového vrecúška s logom Ken's Mini Mart mäsový koláč.

„Takže žiadny kontrakt na šesťmiestnu sumu?“ Juliet naňho zdvihla obočie.

„Bol to Ed. Zajtra nemôže ísť na futbal. Pracuje.“ Otec našpúlil pery.

Otec a Ed často chodili spolu v Derby na futbal. Otec bol veľký fanúšik a na zápasy vždy pozýval našich potenciálnych nápadníkov. Eda skôr zaujímalo rugby, ale taktne naznačil záujem o futbal, keď začal chodiť s Liou. Otec ho hneď tým pádom prijal. A môj chudák švagor stále nepovedal otcovi pravdu.

Vtom sa otvorili dvere a dovnútra vošiel Lucas z obchodu s darčekom. Mieril k toalete.

„Dobré ráno. Dám si horúcu čokoládu a párok v rožku, trochu zohriaty, ale nie príliš premočený,“ zvolal cez plece. „Ďakujem!“

Juliet a ja sme si vymenili prekvapené pohľady.

„Kde horí?“ zašomrala.

„Aspoňže sa poďakoval,“ povedala som a vzala veľký rožok s párkom.

„Pozri, zlatko.“ Juliet ma štuchla ostrým lakťom. „Nevyzerá to dobre.“

Vonku zastala Clementine a na sedadle spolujazdca sedel jej asistent Tyson. Obaja držali v ruke papierové obrúsky. Skôr ako som stihla niečo povedať, z toaliet sa vrátil Lucas.

„Prepáčte,“ povedal a uhladil si vlasy, „ale momentálne mám pokazený záchod.“

Lucasa som mala rada. Bol to vždy najlepší oblečený muž v dedine, vyzeral ako z katalógu Burberry. Okrem toho mal výborný vkus – odkedy pred rokom prevzal darčekový obchod, bolo tam veľa krásnych pohľadníc a vecí, ktoré by ste niekomu naozaj kúpili, a potom by ste sa s nimi nechceli rozlúčiť ani vy.

„Žiaden problém.“ Otvorila som mikrovlnku a vybrala pariaci sa rožok s párkom. „Je to v poriadku?“

„Dokonalý,“ povedal, vzal si ho a podal mi peniaze.

Otec naňho nádejne pozrel. „Nešiel by si so mnou zajtra na futbalový zápas v Derby? Náhodou mám voľný lístok.“

„Na futbal?“ Lucas prevrátil oči, ako keby ho otec pozýval bojovať s hladnými aligátormi. „Bože, ďakujem, nie. Veľmi by mi to pripomínalo moju exmanželku.“

„Ona bola fanúšička Derby?“ opýtal sa otec a odstránil si z mäsového koláča mastnejší kúsok.

Lucas pokrútil hlavou.

„Hrala na krídle, ani poriadne neviem, čo to znamená.“ Oviaľ si tvár. „Až mi zvieria žalúdok, keď si pomyslím na nedele strávené na lavičke v zime, keď som sledoval ju a jej priateľky, ako hrajú.“

„To by som rád videl,“ prehodil otec.

Vtom Clementine otvorila dvere a vošla dnu spolu s Tysonom.

„Platím ja,“ povedala mu a zamierila k pultu. „Horúcu čokoládu a krémový rožok?“

„Nie,“ Tyson zdvihol bradu. „Dovoľte, zaplatím si, stále si to môžem dovoliť. Dáte si bylinkový čaj a Ľumbierový koláč?“

Clementine mala na sebe montérky a vyzerala ešte štíhlejšia ako zvyčajne. Líca mala prepadnuté, oči veľké a červené, zdalo sa, že nemá energiu dohadovať sa.

„Tak dobre. Fajn.“

Nonna nastražila uši a vykročila v ústrety Clementine. „Čo sa stalo? Prišiel nejaký daňový kontrolór alebo čo?“

Clementine a Tyson si znova utreli oči a Nonna mávla rukou. „To je jedno, bude to na mňa. Rosie, priprav im, čo chcú.“

Nonna objala Clementine okolo stuhnutých pliec a Tyson sklonil hlavu.

„Nie je to fér,“ prehodil. „Taký milý človek.“

Juliet a ja sme na seba vystrúhali grimasu. Clementine už predtým naznačila, že záhradné centrum má problémy s peniazmi. Vyzeralo to, ako keby sa veci ešte zhoršili, odkedy jej zomrel manžel.

Pridala Lucasovi do horúcej čokolády šľahačku a marshmallows a ja som zatiaľ v škatulkách hľadala ten najlepší bylinkový čaj.

„Po tom krémovom rožku sa budeš cítiť lepšie,“ sľuboval Lucas a potľapkal Tysona po ramene.

Tyson zdvihol zrak a slabo sa naňho usmial. „Vďaka.“

„Viem, čo tá rozveselí, chlapče,“ ozval sa otec. „Volný lístok na futbal do Derby. Občerstvenie cez polčas kupujem ja.“

Tyson sa striasol. „Prepáčte, ale nie som futbalový fanúšik.“

„Prask,“ povedal Lucas a odlomil si trochu rožka s párkom. „Futbal bol posledný klinec do rakvy nášho manželstva.“ Zbledol. „Prepáčte, pani Fearnleyová. Nemal som hovoriť slovo rakva.“

Clementine si priložila na oči papierový obrúsok a mávla rukou. „Kašli na to. V poslednom čase mám pocit, že čím menej chcú ľudia hovoriť o smrti, tým častejšie sa im to stáva.“

„No tak, sadni si, vyzeráš, že tá neudržia nohy,“ upokojovala ju Nonna a viedla ju k stolu.

„Ty si bol ženatý?“ opýtal sa Tyson Lucasa a prezrel si ho od hlavy až po krásne mokasíny.

Lucas si vyhrnul rukávy na kašmírovom pulóvri až po lakte. „Áno. Moja žena sa volala Tanya, ale potom sa so mnou rozviedla, lebo som asi nebol dosť drsný.“

Tyson otvoril ústa. „Kolká nehoráznosť!“

„Viem,“ prikývol Lucas.

Obaja muži súcitne pokývali hlavami.

Z kuchyne vyšla Lia s ružovými lícami, peknú tvár jej lemovalo pár prameňov vlasov.

„Dá si niekto polievku minestrone?“ Položila na zohrievaciu platňu veľkú polievkovú misu.

„Podľa pravého talianskeho receptu.“

Zdvihla som vrchnák na mise a ovoňala polievku. „Vonia dobre.“

Lia si odpila koly a hlasno si odgrgla do dlane. „Myslela som, že by sme sa mali trochu vrátiť k nášmu talianskemu dedičstvu. Môžem sa Nonny opýtať na staré talianske recepty. Na druhej strane časť tohto starého nábytku by mala ísť preč, či už je taliansky, alebo nie.“

„Múdre slová, dievča.“ Juliet položila na pult dva taniere s citrónovým vzorom, na jeden dala krémový rožok a na druhý džumbierový koláč. „Už som to skúšala, ale Nonna mi takmer odhryzla hlavu.“

„To ti verím,“ prikývla som. „Nonnina minulosť je nedotknuteľná. A ja som tu manažérka prvý deň, takže ju nechcem hneď rozhnevať.“

„Dobre,“ vzdychla Lia a pozrela si na ruky. „Bol to len nápad.“

Zahryzla som si do pery, zabudla som, aká je rozcitlivená.

„Alec, dnes sa traja zákazníci v obchode bavili o vašom vystúpení v úlohe Dolly Partonovej. Ako ste to dokázali?“ opýtal sa Lucas a jazykom oblizol šľahačku na horúcej čokoláde. „Lebo vy ste veľmi mužný, ak sa tak môžem vyjadriť.“

Tyson súhlasne prikývol a otec vypol hrud’.

„Musíte v sebe nájsť svoju vnútornú divu a potom to funguje.“

Otec si položil na pult obe ruky a pokrútil dľaňami.

Obaja mladíci naňho v úžase pozerali.

„Vnútorná diva?“ čudoval sa Lucas. „Panebože. Nie som si istý, či by som to dokázal.“

Cítila som, ako sa Juliet trasie od smiechu.

„Lucas, v každom prípade,“ snažila som sa hovoriť normálne, „kedy ti inštalatér príde opraviť ten záchod?“

Zhlboka sa nadýchol a oviaľ si dľaňou tvár.

„Nepotrebujem inštalatéra, ale sedí tam veľký čmeliak. Takýto obrovský,“ ukázal na tanier. „Nemôžem tam ísť, kým neodletí.“

„Som si istý,“ otec žartovne vykrútil pery, „že ak sa trochu zamyslíš, Lucas, aj ty nájdeš svoju

vnútornú divu. Keby ma niekto potreboval, budem v skleníku, idem zavolať svojmu agentovi.“

Vzal si svoj silný čaj a vzdialil sa.

„Aj ja si nabudúce dám taký silný čaj,“ zasomral Tyson a sledoval odchádzajúceho otca. „Lucas, ja sa včiel nebojím. Poďme, idem toho čmeliaka zachrániť.“

Lucas si odkašlal. „Zachrániť? Mňa treba zachrániť. Ale ďakujem, prijímam.“

Tyson sa opýtal, či mu nepožičiame pohár medu pre prípad, že by ten čmeliak potreboval jedlo, a potom sa obaja pobrali do obchodu s darčekom.

„Myslím, že je to začiatok krásneho priateľstva,“ povedala Juliet a zložila si ruky. „Lia, môžem už konečne ísť do tej kuchyne? Už meškám s pečením a keď neskôr prídu dámy, určite budú chcieť koláč s citrónovou polevou.“

„Ach!“ Lia vytreštila oči. „Rosie, dnes večer máš zaniest koláč aj Gabeovi s Noahom.“

Prekvapene som zdvihla obočie. „Tolko si hádam ešte pamätám, nie?“

Lia očervenela. „Ja si všetko jasne pamätám, až kým som neprehrala tú hru s kozákmi. Potom už len rozmazane.“

„Gabe? Ja nijakého Gabea nepoznám,“ Juliet zdvihla zrak, lebo sa pýšila tým, že pozná každého v dedine, „ani Noaha.“

„Ešte si o ňom nepočula? Je to horúca novin-ka,“ oznámila Lia.

„Máš rande?“ Juliet otvorila ústa.

„Nie je to rande.“ Vysvetlila som jej, ako som včera večer stretla priateľa jednej kamarátky a on ma na dnes večer pozval na svoj hausbót pozorovať hviezdy.

„Aha,“ potľapkala ma po pleci, „aspoň vypadneš z domu. V tvojom veku si už veľmi nemôžeš vyberať.“

„Ďakujem za kompliment.“

„Urobím ti na to rande koláč...“ Juliet vzala dosku na krájanie, ostrý nôž a košík citrónov a potisla to ku mne, „ale musíš mi ošúpať tieto citróny.“

Otvorila som ústa, aby som odvetila, že to nebude rande, ale bolo by fajn priniesť čerstvý koláč, no namiesto toho som sa jej poďakovala. Juliet zmizla v kuchyni a začala miešať cesto, ja som vzala nôž a začala som šúpať prvý citrón.

Clementine vstala a pohojdala na prste kľúčmi od auta. Nonna ju však potisla k pultu.

„Nič neješ, vidím to,“ povedala jej. „Si samá kosť a koža. Niečo ti zabalím.“

Clementine sa oprela laktami o pult a zaborila si tvár do dlaní. Nonna jej do plastových nádob začala baliť jedlo.

„Keby si mi do jedného pribalila aspoň tisíc babiek,“ prehodila, „to by mi možno vrátilo chuť do jedla.“

„Ach, *cara*,“ tíšila ju Nonna. „Je mi ľúto, že máš problémy s obchodom.“

„Keby som mohla nejako pomôcť, nejakým marketingom alebo niečím?“ opýtala som sa. „Stačí povedať.“

„To je od teba milé,“ Clementine sa na mňa stiesnene usmiala. „Ale asi ho predám a myslím, že aj Clarrie to vedel. Záhradné centrum sa už nejaký čas trápi. Zakaždým, keď sme dostali list z banky o prečerpaní účtu, vyhrnul si rukávy a povedal: ‚Vyhrab sa z toho, Clarence Fearnley.‘“

Potom zhlboka vzdychla. „Mala by som mu to dať na náhrobný kameň.“

„Som veľmi šťastná žena,“ ozvala sa zamyslene Nonna. „Nikdy som nemala muža, čo by mi hovoril, ako mám viesť kaviareň, a teraz ju prebrala moja múdra vnučka.“

„A druhá vnučka, ktorá vie variť,“ ozvala sa dôležito Lia a posunula k Nonne malú misku svojej polievky.

Nonna ju potľapkala po ramene.

„Pozerajte, akí chutní,“ zašomrala Clementine popod nos.

Lia a ja sme pozreli na seba, Nonna na misku so sladkosťami na pulte.

„Ste pribrzdnené,“ Clementine pohodila hlavou k dverám do kaviarne. „Tam.“

Všetky sme sa tam pozreli, aby sme videli, čo sa Clementine tak zapáčilo. Gabe práve pomáhal Noahovi z bundy. Bolo zvláštne, že sme ich nepočuli vojst, ani zvonček necinkol. Noah ukázal na detský kútik a začal poskakovať. Gabe nás prichytil, že na nich civieme, a zdvihol na pozdrav ruku.

„Gabe, vitaj v Kaviarničke pod citrónovníkom,“ povedala som mu. „Ahoj, Noah.“

Noah sa nesmelo usmial, potom sa rozbehol hrať a Gabe podišiel k pulte. Predstavila som ho Nonne a Clementine, ktoré s ním hneď začali nehanebne flirtovať. Potom objednal nápoje a pre Noaha koláč od Lie, aby si ho vzal so sebou.

„Prepáčte, že som počúval, ale vypočul som si, že máte problémy. Je mi úprimne ľúto vašej straty,“ povedal Gabe Clementine. „Som bývalý právnik, ak môžem pomôcť, pozriem sa na vaše dokumenty aj najomnú zmluvu... Rád pomôžem. Okrem toho viem, aké je stratiť partnera. Všetko sa zrazu nakopí...“

Bolo fajn, že to povedal. Clementine namáhavo prehltna a prikývla. Podala som jej papierovú vreckovku. V tej chvíli z kuchyne vyšla Juliet.

„Právnik?“ Pozrela sa na mňa. Teda nenačúval iba Gabe. „Čakala som nejakého fanúšika New Age s trávovými semienkami vo vlasoch, ktorý sa živí šošovicou.“

Bože, kiežby ma radšej prehltna zem...

„Neviem,“ prehodila som a dúfala, že si nikto nevšimne moje ružové líca.

Gabeovi zažiarili oči. „Tuším môj sveter zažil už aj lepšie časy.“

„Nie, vyzeráš úžasne,“ namietla som a pozrela na jeho odev, ktorý vyzeral, akoby ho napadli obrovské mole.

„Hm.“

Všetci sme sa obrátili k otcovi, ktorý ukončil rozhovor s agentom a poklepal Gabea po pleci.

„Som Alec Featherstone, lektor filozofie na univerzite v Derby. A vy ste určite Gabe, kamarát, o ktorom včera večer hovorila moja dcéra,“ dodal.

„To bola jeho druhá dcéra, Gabe, nie ja. Ja som sa o tebe vôbec nezmienila,“ povedala som. Kiežby sa celá moja rodina radšej prepadla.

„Môžem sa opýtať, prečo sa právnik rozhodne žiť na úzkom člne?“ otec zdvihol obočie.

Gabeovi zasvietili oči, potom sa na chvíľu zahľadel do podlahy. Napokon prehodil: „Z toho istého dôvodu, z ktorého sa lektor filozofie rozhodne obliecť ako Dolly Partonová.“ Pokrčil plecami. „Lebo môžem.“

Otec očervenel, otvoril ústa a potom ich znova zavrel. Nevidela som ho takého zmäteného, odkedy pri kolese London Eye natrafil na Hughu Bonnevilla a pomýlil si ho s Collinom Firthom. Odvtedy nevynechal ani jednu časť seriálu *Panstvo Downton*.

„Práve som hovoril pani Fearnleyovej,“ Gabe sa usmial na Clementine, ktorá mu nesmelo úsmev opätovala, „že som bývalý právnik. Momentálne však renovujem nábytok.“

„Aha,“ zatiahol strnulo otec. „Stolár.“